

Ontmoet me op het strand

Aniek Hofman

Ontmoet me op het strand

Roman

VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520243 (e-book)
ISBN 9789032520243 (audioboek)
NUR 340
© 2022 Aniek Hofman
Omslagontwerp Margo Togni
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBK
LAB

Zondag

Terwijl ze haar weg vervolgde, zuchtte Charlotte diep. Ze was er, eindelijk. Zeeland.

Vrijwel direct nadat ze het provinciebord had gepasseerd voelde het alsof ze door een fysieke barrière heen ging: haar spieren ontspanden, haar ademhaling kalmeerde en de hoofdpijn die ze al dagen had verdween. Ze draaide met haar schouders en bewoog haar hoofd van links naar rechts totdat ze haar wervels hoorde kraken. De rust die ze de afgelopen jaren zo nodig had gehad hoopte ze hier te kunnen vinden, en ze glimlachte terwijl ze naar de kalme zee keek. Ze kon geen betere plek bedenken om in wat kalmer vaarwater te komen dan hier. Nadat ze eerst over het eiland was gereden dat nog tot Zuid-Holland behoorde, reed ze nu over de dijk die het Grevelingenmeer en de Noordzee van elkaar scheidde. Langs de weg stond een aantal campers geparkeerd en ze onderdrukte de neiging om ook even te stoppen en van het uitzicht te genieten. Ze had daar nu echt geen tijd voor, ze had immers over een halfuur met Cornelis afgesproken. Bovendien had ze de komende tijd nog genoeg mogelijkheden om dat te doen; met de zee praktisch op

loopafstand van haar nieuwe huis zou ze waarschijnlijk het vaakst daar te vinden zijn.

Ze haalde een paar keer diep adem, in door haar neus en uit door haar mond, en liet zo de laatste restjes spanning verdwijnen. Ze wist het nu al zeker: als het aan haar lag ging ze hier nooit meer weg. De drukte van de stad, die ze eerst opwindend had gevonden, bezorgde haar de laatste tijd alleen nog maar hoofdpijn, al wist ze best dat haar drukke baan daar ook mede de oorzaak van was.

Nadat ze ruim tien jaar geleden was afgestudeerd als dierenarts had ze een aantal tijdelijke banen gehad, maar de afgelopen jaren had ze bij een van de grootste spoedklinieken van Nederland gewerkt. Die baan ging gepaard met veel en drukke diensten, waardoor ze zich continu opgejaagd en gespannen voelde. Zelfs wanneer ze vrij was spookten de patiënten die ze tijdens haar dienst had gezien door haar hoofd en kon ze de stress die haar werk haar gaf niet van zich afzetten.

Om die reden was ze al een tijd op zoek geweest naar een nieuwe baan, maar ze kon geen vacature vinden die haar aansprak. De meeste banen waren veel te ver rijden, en ze had geen zin om elke dag uren in de file te staan. Totdat een maand geleden haar privésituatie veranderde, en ze meer dan bereid was om haar studiestad te verlaten. Toevallig viel op dat moment haar oog op een vacature bij Dierenkliniek de Koning: *Dierenarts gezocht! Op zoek naar een baan in een rustig dorp, zónder avond- en nachtdiensten, die je kunt combineren met wandelingen langs de zee en door onze prachtige natuur? Kom bij ons werken, kom naar Zeeland!* De vacature had voor haar geschreven kunnen zijn, zo goed paste die bij haar idee van een droombaan. Vooral het feit

dat ze niet op onregelmatige tijden hoefde te werken had haar over de streep getrokken. Dierenkliniek de Koning was open van negen tot zeven; spoedgevallen buiten de openingstijden werden verwezen naar de dichtstbijzijnde spoedkliniek. Natuurlijk had ze nog wel even getwijfeld: het was niet niks om alles achter zich te laten. Ook haar verwachting dat er in Zeeland niks te beleven was, behalve naar het strand gaan, deed haar aarzelen. Het leek haar niks om alleen maar een beetje levendigheid om zich heen te hebben in de toeristische zomermaanden. Maar daarna had ze aan Dex – haar hond – gedacht en aan hoe hij zou genieten van de vele wandelingen aan zee, en dat had haar over de streep getrokken.

Ze had contact opgenomen met degene die de vacature had geplaatst en de praktischeigenaar, Cornelis, had enthousiast gereageerd op haar sollicitatie. Voornamelijk vanwege de schat aan ervaring die ze de afgelopen acht jaar had opgedaan bij een van de grotere spoedklinieken van het land, maar ook omdat hij al lange tijd op zoek was naar een nieuwe werknemer. Vanwege dit laatste was hij akkoord gegaan met een sollicitatiegesprek via videobellen. Charlotte had geen tijd gehad om naar Zeeland te rijden, maar blijkbaar was Cornelis zodanig onder de indruk van haar werkverleden dat hij dat geen probleem vond. Tijdens hun online kennismaking klikte het direct. Als extra reden om bij hem te komen werken had hij de twee maanden gratis huisvesting die in de vacature stond omgezet in zes maanden, en had ze naar tevredenheid kunnen onderhandelen over haar salaris. Vanwege de krappe arbeidsmarkt had ze hoog ingezet, wat ze best spannend had gevonden, maar in tegenstelling tot wat ze verwacht had was Cornelis direct akkoord gegaan

met haar eis. Ze was dolblij dat ze deze baan, die haar op het lijf leek te zijn geschreven, had gekregen en was enthousiast over haar verhuizing naar Zeeland.

Haar moeder Jeannette had haar voor gek verklaard. Zij kon absoluut niet begrijpen dat Charlotte zo ver weg ging wonen. Het was typerend voor Jeannettes bekrompenheid, want geboren en getogen in de Randstad snapte zij niet dat iemand ook maar de behoefte zou hebben om daar weg te gaan. Zelf woonde ze al haar hele leven in Zaandam en ze had verwacht dat haar dochter dat ook zou doen.

Maar Charlotte was toen ze ging studeren naar Utrecht verhuisd, omdat ze niet bij haar moeder wilde blijven wonen, maar ook omdat dat voor haar studie handiger was. Van maandag tot en met vrijdag was ze gemiddeld acht uur per dag op de universiteit geweest, en eenmaal op haar kamer was ze druk bezig met studeren. Het was gekkenwerk geweest als ze ook nog elke dag met het openbaar vervoer naar haar ouderlijk huis had moeten reizen.

Utrecht was een geweldige stad om als student te wonen en ook na haar studie was de stad haar thuis geweest. Maar dat was inmiddels veranderd. De eens zo prachtige steegjes, de grachten en de historische binnenstad riepen nu beladen herinneringen bij haar op.

Haar navigatie stuurde haar een N-weg op, die ze een hele tijd moest volgen, waarna ze uiteindelijk rechtsaf een klein dorpje in reed. Dex werd wakker, alsof hij, nadat hij de hele rit op de achterbank had liggen slapen, wist dat ze er bijna waren, en hij duwde zijn natte neus tegen het zijraam. Charlotte glimlachte bij het vooruitzicht dat ze elke ochtend en avond lange strandwandelingen met hem kon

maken. Hij was niet de enige die ontzettend van de zee hield. Helaas gingen ze te weinig naar het strand, al was het vanuit Utrecht prima te berijden. De oorzaak lag in haar onregelmatige en drukke werkrooster, waardoor ze wanneer ze niet hoefde te werken geen energie meer had om erheen te gaan.

Ze reed het eerste dorpje weer uit en vervolgde haar weg naar het volgende plaatsje, waar de praktijk gevestigd was. De huizen hier waren klein maar ontzettend schattig en deden haar denken aan de huisjes die te vinden waren in de vele hofjes in de Utrechtse binnenstad. De gekleurde voordeuren en luiken, kleine ramen en de prachtig onderhouden voortuinen ademden een nostalgische sfeer uit en bij de gedachte dat ze hier de komende tijd, en misschien wel langer, mocht wonen begon ze te glunderen. Ze reed langs het dorpsplein en zag tot haar verbazing een aantal goedgevulde terrassen. Het zag er gezellig uit en ze was blij dat er blijkbaar toch genoeg te beleven viel, hoewel het hoogseizoen nog niet eens was aangebroken.

Haar navigatie leidde haar richting het strand, naar het huis waar ze de komende zes maanden zou wonen. Ze reed een erf op en parkeerde haar auto voor een prachtige waarschijnlijk pas gerenoveerde boerderij. Met open mond bewonderde ze het witte huis, het met riet bedekte dak en de grote raampartijen die de woning een moderne uitstraling gaven. Het was zo groot dat ze hier met een compleet gezin kon wonen, als ze dat had gehad. De oprit was voorzien van wit grind en in de perfect onderhouden voortuin bloeiden diverse kleurrijke bloemen. Ze glimlachte breed. Op zo'n huis zou iedereen jaloers zijn. Heel even vroeg ze zich af hoe het kon dat Cornelis zo'n prachtig huis gedurende zes

maanden door iemand anders liet bewonen – misschien had hij ooit de loterij gewonnen? –, maar ze besloot dat het haar niet uitmaakte, zolang zij die bewoner maar mocht zijn. Ze werd met de minuut blijer over haar keuze om naar Zeeland te verhuizen, draaide zich om en gaf Dex een aai over zijn kop. ‘Ik ben zo terug, blijf hier maar rustig wachten.’ Vervolgens liep ze naar de voordeur en belde aan.

Een forse vrouw, met blosjes op haar rimpelige wangen en rood haar dat in een warrige staart gebonden zat, deed de deur open.

‘Goedemiddag meisje, jij bent vast de nieuwe dierenarts?’ Ze stak haar hand uit en vervolgde: ‘Ik ben Maria, de vrouw van Cornelis.’

‘Inderdaad, ik ben Charlotte. Aangenaam kennis te maken.’

‘Van hetzelfde. Cornelis is op dit moment niet thuis – een van de boeren had een vaars die niet vorderde –, maar hij komt vanavond wel even langs om je welkom te heten.’ Glimlachend knikte Maria naar Charlottes auto. ‘Volgens mij wil iemand er heel graag uit.’

Dex stond nu met beide voorpoten op het dashboard en duwde zijn kop tegen de voorruit.

‘Kom,’ zei Maria, terwijl ze rode regenlaarzen aantrok die bij de voordeur stonden, ‘loop maar mee, dan zal ik je naar je huisje brengen.’

Ze liep Charlotte voorbij, die enigszins verward was dat ze het grote huis niet binnenliepen. Over welk huisje had Maria het? Ze liep achter haar aan naar de achtertuin, waar haar verwarring omsloeg in verbazing, en daarna in afschuw, toen ze in de verte een klein schuurtje zag staan. De vrouw liep er recht op af, maar Charlotte bleef even staan. Ze kon-

den het toch niet menen dat ze de komende zes maanden in zo'n hut moest wonen?

Alsof Maria haar aarzeling opmerkte draaide ze zich om en wenkte Charlotte. 'Kom maar mee, hoor. Je kunt straks je spullen uit de auto halen.'

Charlottes aanvankelijke blijdschap verdween terwijl ze de vrouw volgde naar het schuurtje, waar die een sleutel uit haar broekzak haalde en de deur opende. Van dichtbij zag het schuurtje er niet zo ellendig uit als ze had gedacht; het had zelfs een kleine veranda met een schommelstoel, maar het verschil tussen de grote boerderij en dit miniatuurhuis was te groot om niet teleurgesteld te zijn.

'Schattig is het, hè?' vroeg Maria, en Charlotte knikte aarzelend. 'We verhuren dit huisje in de zomer aan toeristen. Op Airbnb zijn zulke tiny houses immens populair.' Ze haalde haar schouders op. 'Het kan nooit kwaad om wat bij te verdienen, zeker niet nadat ik mijn baan ben kwijtgeraakt.'

'Dat is waar,' zei Charlotte zacht, en ze liep achter Maria aan naar binnen, waar ze direct in de woonkamer annex keuken terecht kwam. Er was een gootsteen, een tweepits gasfornuis en een barretje dat dienstdeed als eettafel, met daarachter een bank en een tv. In de hoek van de kamer leidde een smalle trap naar de bovenverdieping.

Cornelis had niet gelogen; de woning was van alle gemakken voorzien, maar dat alles op een paar vierkante meter was geconcentreerd, was hij gemakshalve vergeten te vertellen. Wacht even, een van de meest hoognodige gemakken had ze nog niet gezien. 'Waar is het toilet? En de badkamer?' vroeg Charlotte. Even werd ze bang dat ze het komende halfjaar 's nachts in haar pyjama naar de boerderij van Cornelis en Maria zou moeten lopen.

‘Loop maar even mee,’ zei Maria, en buitenom liepen ze naar de achterkant van het tiny house. Een paar meter verderop stond een bijgebouw met een vierkant raampje erin.

‘Hier zijn de douche en het toilet,’ zei Maria, terwijl ze ernaar wees. ‘Je komt niks tekort!’

Behalve ruimte, dacht Charlotte, die een glimlach forceerde.

Ook dat nog! Ze kon zichzelf wel voor haar kop slaan dat ze zo onbezonnen ja op dit huis en deze baan had gezegd.

Nadat Charlotte het bijgebouw had bekeken en had gezien dat het toilet en de douche er in ieder geval schoon uitzagen, liep ze terug naar de auto. Zachtjes jankend sprong Dex het voertuig uit, duidelijk verontwaardigd dat ze hem zo lang had laten wachten. Ze lijnde hem aan en twijfelde wat ze zou doen. Ze kon het best eerst haar spullen uit de auto halen, al vroeg ze zich serieus af of alles wel in het tiny house zou passen. Maar na haar teleurstelling van zonet kon ze dat nog niet opbrengen. Daarom zocht ze op haar telefoon de kortste weg naar het strand. Toen ze die gevonden had deed ze haar oordopjes in en wilde vrijwel automatisch op Lisans naam klikken, maar bedacht zich gelukkig net op tijd. Ze kon haar vriendin niet meer bellen als ze ergens mee zat. Ze kon geen goed nieuws met haar delen, niet uren kletsen als ze in de auto zat en niet meer vertellen over haar rotdag op het werk. Ze zuchtte diep en scrolde verder door haar telefoon. Bij gebrek aan beter klikte ze op haar moeders naam, waarna de telefoon overging.

‘Hallo lieverd,’ begroette haar moeder haar. ‘Ben je al gearriveerd?’ Ze klonk buiten adem en door een zovend geluid op de achtergrond kon Charlotte haar niet goed verstaan.

‘Ha mam, wat ben je in hemelsnaam aan het doen?’

‘Hè? O... hoor je dat?’

Charlotte grinnikte. ‘Ja, dat is niet te missen, hoor.’

‘Ik ben aan het fietsen. Peter heeft zo’n thuisfiets gekocht, zo’n ding op een standaard waarop je binnenshuis kunt trainen. Ideaal, al zeg ik het zelf. Zo kan ik fit blijven en tegelijkertijd *Goede Tijden, Slechte Tijden* terugkijken.’

Charlotte glimlachte terwijl ze aan Peter dacht, de vriend van haar moeder. Hij was degene die Jeannette weer op het juiste pad had gebracht, simpelweg door in haar leven te komen. Jaren geleden, toen ze nog op de middelbare school had gezeten, was Charlottes vader vrij plotseling na een kort ziekbed overleden. Jeannette was hierdoor enorm van slag geweest, al was dat eigenlijk een understatement; ze had nauwelijks energie gehad om voor zichzelf te zorgen, laat staan voor haar dochter. Charlotte had het op zich genomen om haar moeders taken over te nemen en had haar best gedaan om gezond te koken. Toch was het af en toe simpelweg te druk voor haar geweest om naast school, huiswerk en het huishouden ook nog uren in de keuken te moeten staan. Meer dan eens had ze haar toevlucht gezocht tot de plaatselijke snackbar. Doordat haar moeder alleen maar in bed of op de bank lag en zich nauwelijks bewoog, maar wel veel calorieën binnenkreeg, was ze in korte tijd kilo’s aangekomen. Op een gegeven moment ging het lichamenlijk zo slecht met haar dat Charlotte zich zorgen maakte dat ze in korte tijd niet één, maar twee ouders zou verliezen. Gelukkig had Peter daar verandering in gebracht.

Peter en Jeannette hadden elkaar ontmoet bij een rouwverwerkingsgroep, waar haar moeder na regelmatig aandringen van Charlotte eindelijk naartoe was gegaan. Peter was

recent zijn vrouw verloren, en alhoewel hij niet zo depressief was als Jeannette, begreep hij wel hoe hij haar kon helpen. Hij leerde haar hoe ze haar verdriet moest verwerken en stukje bij beetje kwam ze er weer bovenop. Ook op het gebied van lichamelijke gezondheid motiveerde hij haar om het roer om te gooien, en na verloop van tijd bloeide hun vriendschap uit tot liefde.

Charlotte was hem intens dankbaar voor alles wat hij voor haar moeder had gedaan. Het was jammer dat ze hem niet vaker zag, want ze vond het fijn om bij hem en zijn kalme, niet-oordelende persoonlijkheid te zijn. Dat laatste kon ze helaas niet van haar moeder zeggen, waardoor ze maar weinig bij hen op bezoek ging.

‘Ben je er nog, Char? Hè, ik snap ook niks van die apparaten. Peter! Ik hoor Charlotte niet meer!’ Charlotte hoorde dat haar moeder aan de oordopjes frunnikte terwijl het zoevende geluid gestaag doorging.

‘Sorry mam, ik was even afgeleid. Maar je bent goed bezig met dat sporten, ik ben trots op je.’

‘Dank je wel, lieverd. Maar hoe is het daar?’

Charlotte schraapte haar keel. ‘Het gaat.’ Haar stem trilde. ‘Ik ben er net en loop nu naar het strand met Dex, maar...’

‘Wat heerlijk. Hij zal vast blij zijn dat hij daar lekker kan rennen en ravotten.’

‘Zeker weten, hij kan niet wachten. Maar toen ik aankwam...’

‘Heb je een goede reis gehad? Het is wel een eind rijden, hè? Peter en ik zijn vorig jaar nog naar Nieuwvliet geweest; we hadden zo’n prachtig huisje met sauna, weet je nog? Maar ik vond het wel een lange rit, hoor.’

‘Ja, de reis was prima, het viel allemaal wel mee, maar...’

Haar stem haperde en ze hoorde aan de andere kant van de lijn het achtergrondgeluid verstommen en een kreun toen haar moeder waarschijnlijk moeizaam van de fiets af klom.

‘Wat is er, meisje?’

Charlotte moest haar best doen om niet midden op straat in huilen uit te barsten. Ze keek om zich heen, maar behalve een jongetje dat haar voorbijfietste was er niemand te zien. Snel veegde ze een traan van haar wang en haalde haar neus op. Ze had zich zo verheugd op een nieuw begin, op een frisse start in een onbekende omgeving, maar bij de gedachte dat ze de komende zes maanden op een postzegel moest wonen kreeg ze de neiging om terug te rennen naar de auto en met slippende banden terug naar Utrecht te gaan. Dex merkte haar verdriet op en bleef even staan om haar aan te kijken, waarna hij luid gaapte en tegen haar op sprong alsof hij wilde zeggen: ‘Kom op, even doorzetten, ik ruik het strand al!’

‘Ik weet het niet, mam. Het is gewoon niet zoals ik verwacht had. Ik slaap in een minuscule huisje van een paar vierkante meter, ik heb geen idee waar ik al mijn spullen kwijt moet, en tot overmaat van ramp zijn de wc en badkamer buiten!’

‘Ach kind toch, wat vervelend. Maar ja, ik zei toch al dat je dit niet moest doen? Wie verhuist er nou halsoverkop naar Zeeland? Je wist helemaal niet wat je daar kon verwachten.’

‘Mam, alsjeblieft, begin daar nou niet weer over. Je weet best dat ik dit van mezelf moest doen.’

‘Nou, nee. Ik snap niet waarom je naar Zeeland móést. Was gewoon naar Zaandam gekomen, dan was je nu lekker dicht bij je moeder geweest. Er zijn hier ook genoeg banen.’

Charlotte zuchtte. In dit korte telefoongesprek was het

direct weer duidelijk waarom ze haar moeder niet graag belde. Toen haar moeder aan de grond zat had Charlotte alle beslissingen voor hen beiden moeten nemen, maar nu het weer goed ging met Jeannette had die overduidelijk het gevoel dat ze iets te compenseren had, wat zich uitte in het feit dat ze elke beslissing die Charlotte nam in twijfel trok. Haar moeder leek zich niet te realiseren dat Charlotte tegen haar zin in korte tijd van pubermeisje had moeten uitgroeien tot volwassene, en dat ze haar niet meer als klein kind hoefde te behandelen.

‘Ik snap niet hoe je jouw mooie appartement hebt kunnen opgeven,’ ging haar moeder verder. ‘Er zijn genoeg banen in de Randstad. Iedereen wil daar juist naartoe en uitgerekend jij besluit weg te gaan.’

‘Waarom kun je mij nou nooit mijn eigen beslissingen laten nemen, mam?’

‘Dat kan ik wel, als het de juiste beslissingen zouden zijn. Kom toch lekker naar huis, lieverd. Peter en ik zullen een kamer voor je vrijmaken.’

Charlotte had er daarnet nog over getwijfeld of ze hier weg zou gaan. Ze zou zich kunnen verontschuldigen bij Cornelis en haar baan kunnen opzeggen, maar na het gesprek met haar moeder was ze van gedachten veranderd. Ze bleef hier, en ze zou haar moeder bewijzen dat de beslissingen die ze zelf nam misschien niet altijd de juiste waren, maar dat ze toch probeerde er het beste van te maken.

‘Bedankt, maar ik blijf hier. En nu moet ik ophangen, mam. Een fijne dag en succes met fietsen.’

‘Oké, maar weet dat je...’

Maar Charlotte had de verbinding al verbroken.

Bij de strandopgang trok Dex zo hard aan de riem dat ze nauwelijks moeite hoefde te doen om over het steile pad omhoog te lopen. Boven op de duinen keek ze uit over het prachtige zandstrand. Het was bewolkt en die middag had het even geregend, waardoor het waarschijnlijk anders zo volle strand nu vrijwel verlaten was. In de verte kon ze wat windsurfers zien en enkele wandelaars liepen eenzaam langs de kustlijn. Ze klikte Dex los, waarna hij direct naar beneden spurtte en zichzelf al rollend in het zand begroef. Rustig liep ze achter hem aan en ademde een paar keer diep de zilte zeelucht in.

Goed, ze zou hier dus blijven, maar dat betekende niet dat ze in dat minihuisje zou blijven wonen. Ze had haar appartement in Utrecht voor een goed bedrag kunnen verkopen en er was hier vast wel een huis te vinden waar ze haar kont wél in kon keren. Alhoewel, als ze direct iets zou kopen zat ze er langer aan vast. Misschien moest ze in eerste instantie een tijdje gaan huren, zodat ze kon zien hoe het haar beviel in de dierenkliniek.

Ze wist dat de werkzaamheden daar een grote verandering voor haar zouden zijn. Terwijl ze bij haar vorige werk alleen met spoedgevallen te maken had, van een puppy met een dodelijk virus tot een Duitse dog met een maagkanteling, wist ze dat ze nu terug moest naar de eerstelijns diergeneeskunde: vaccinaties, honden die kreupel liepen, katten die braakten en nog meer van die dingen. Ze wist zeker dat het veel minder stressvol zou zijn dan werken in de spoedkliniek, maar of ze het ook leuk zou vinden? Dat wist ze niet goed. Haar collega's hadden haar vol verbazing aangekeken toen ze vertelde dat ze naar Zeeland wilde verhuizen en in een kleine gezelschapsdierenpraktijk zou gaan werken. Ze

kon zich hun verbijstering ook wel voorstellen. Tegenover de buitenwereld kwam ze altijd koel en zelfverzekerd over en leek ze niet onder de indruk van de meest bizarre spoedgevallen. Maar vanbinnen gaf haar werk haar onophoudelijk stress en zelfs na jaren ervaring was dat niet verminderd. Ze was bang om verkeerde keuzes te maken, want één verkeerde beslissing kon desastreuze gevolgen hebben voor de patiënt. Ze was haar hele leven al perfectionistisch geweest en had geweten dat dit invloed op haar werk zou hebben, maar ze had gehoopt dat de angsten en onzekerheden uiteindelijk zouden wegtrekken. Dat was echter niet gebeurd.

Het had vast geholpen als haar toenmalige vriend haar onzekerheden had begrepen en had geprobeerd haar te helpen, maar dat was niet het geval geweest. Toen een paar maanden geleden ook nog haar relatie uitging, wist ze het zeker: ze moest hier weg. Gelukkig had ze door het groeiend tekort aan dierenartsen een ruime keuze gehad uit vacatures. De afgelopen jaren namen steeds meer mensen een huisdier, waardoor het klantenbestand van de meeste praktijken fors gegroeid was. Daarentegen stopte een groot aantal van de praktiserende dierenartsen binnen vijf jaar na hun afstuderen met het werk. Niet vreemd als je bedacht dat veel praktijk eigenaren eisten dat hun werknemers veertig uur werkten, en daarbovenop nog spoeddiensten draaiden, wat voor net afgestudeerde dierenartsen behoorlijk pittig was. Dat, in combinatie met de groeiende eisen en mondigheid van de klanten, was hét recept voor een burn-out. De vacature van Dierenkliniek de Koning, waar ze normaal niet twee keer naar gekeken zou hebben omdat de praktijk te ver van Utrecht was, leek nadat haar relatie op een onprettige manier was geëindigd de perfecte plek om te gaan werken.

Charlotte had zich ook voorgenomen om hier weer tot rust te komen, om goed voor zichzelf te zorgen, en om mannen een flinke poos links te laten liggen.

Dex was eindelijk uitgerold en kwam naar haar toe gierend. Met zijn neus duwde hij tegen de bal in haar zak. Ze haalde hem eruit en gooide hem zo ver mogelijk weg, maar binnen een paar tellen was Dex alweer terug, klaar voor de volgende ronde.

Zo liepen ze samen over het strand, totdat Charlotte op haar horloge keek en zag dat er al ruim een uur verstreken was. Ze zuchtte. Ze moest nog boodschappen doen en haar spullen uitpakken, want de komende nachten zou ze in ieder geval in het huisje slapen. Morgen was haar eerste werkdag, en afhankelijk van hoe dat ging wist ze dan tenminste of ze in Zeeland zou blijven of met hangende pootjes naar haar moeder zou terugkeren.

Ze was net bezig haar boodschappen uit te laden toen ze voetstappen op het grind hoorde, en daarna een mannenstem die zei: 'Jij bent vast de nieuwe dierenarts!'

Charlotte draaide zich om en herkende direct Cornelis van hun eerdere videogesprek, al zag hij er in levenden lijve anders uit. Zijn bril had jampotglazen, zijn grijze haar en wenkbrauwen waren onverzorgd, en zijn rimpelige huid gaf haar de indruk dat hij een stuk ouder was dan ze hem in eerste instantie had geschat. Hij leek eerder op iemand die al minstens tien jaar met pensioen had moeten zijn. Ze wist dat de meeste dierenartsen veel van hun werk hielden, maar het fysieke gedeelte hield niemand tot zijn vijfenzeventigste vol, dus het kon niet anders dan dat hij er ouder uitzag dan hij werkelijk was. Ze hoopte niet dat de stress van zijn werk

hem zoveel ouder had gemaakt – ze had weleens gelezen dat constante druk die uitwerking kon hebben –, want in dat geval maakte ze zich nu al zorgen over haar eigen toekomst. De spanning die haar vorige baan had gegeven, gecombineerd met het gedoe rondom haar verbroken relatie, zou er dan ongetwijfeld voor zorgen dat ze er op haar zestigste zou uitzien als een vrouw van tachtig.

Ze stak haar hand uit naar Cornelis en stelde zich voor. ‘Aangenaam om kennis te maken. Wat een prachtig huis heb je, zeg!’ Ze knikte naar de boerderij.

‘Bedankt.’ Hij keek naar zijn huis alsof hij het nu pas voor het eerst zag. ‘Je zult vast denken: hoe kan een dierenarts dat betalen? Maar het was het huis van de ouders van mijn vrouw. We hebben het vorig jaar helemaal opgeknapt.’

‘Wat hebben jullie de buitenkant prachtig gerenoveerd. Ik hou van de combinatie van oude details met moderne elementen.’

Cornelis haalde zijn schouders op. ‘Ach, het had van mij niet hoeven. Ik ben tevreden als er een bed is en ik er kan eten. Het was vooral het project van mijn vrouw.’

Nou, dacht Charlotte, als hij al met een bed en een keuken tevreden was, wilde ze best met hem ruilen. Voor hem maakte het waarschijnlijk ook niet uit dat hij ’s nachts naar buiten moest voor het toilet. Hij kon beter in het tiny house gaan wonen, dan kon zij de riante boerderij betrekken. Ze wilde de woning zelfs wel met Maria delen, want daar was die ruim genoeg voor. In gedachten trok ze een grimas toen ze zich realiseerde dat haar mooie dromen nooit zouden uitkomen. Ze kon er niet onderuit: de komende tijd was het tiny house haar woning.

‘Het is achteraf wel goed dat we het zo aangepast hebben,’

zei Cornelis. ‘Nadat mijn vrouw haar baan verloren had, kon ze maar beter een huis hebben waar ze het naar haar zin heeft. Er is ook genoeg te doen in de tuin, dus vervelen doet ze zich niet. Ik weet zeker dat het haar geholpen heeft om eroverheen te komen.’

Charlotte knikte begrijpend. ‘Ik hoorde haar inderdaad al iets zeggen over een ontslag. Wat voor werk deed ze?’

Cornelis wuifde haar vraag weg en wees op haar boodschappen. ‘Daar kunnen we het zo wel over hebben. We wilden je uitnodigen voor het eten, maar ik zie dat je al boodschappen hebt gedaan.’

Charlotte knikte, en haar maag begon spontaan te knorren bij de gedachte aan eten. Niet dat ze echt honger had gehad, maar wie begon er nou niet te watertanden bij het idee dat er iemand voor je kookte? In het verleden was zij altijd degene geweest die in de keuken stond; het leek haar heerlijk om gewoon te kunnen aanschuiven zonder er iets voor hoeven te doen. ‘Deze boodschappen zijn morgen ook nog wel goed, hoor,’ zei ze daarom tegen Cornelis. Ze hoopte dat zijn aanbod bleef staan.

Nadat ze de boodschappen had weggezet liep ze samen met Dex naar de boerderij. Cornelis had haar gezegd dat ze gewoon achterom kon komen, maar toen ze de achterdeur opendeed schoten er twee katten naar buiten. Geschrokken keek ze ze na terwijl ze de tuin in renden. Oeps, wat als ze niet naar buiten hadden gemogen? Dex stond duidelijk in dubio of hij achter de katten aan zou rennen of dat hij het onbekende huis binnen zou gaan. Hij leek het altijd leuk te vinden om bij mensen op bezoek te gaan, maar misschien vulde Charlotte dat wel voor hem in. De vermenselijking

van huisdieren zag ze in haar werk vaak, en zelf maakte ze zich daar ook schuldig aan. Snel haastte ze zich naar binnen om aan Maria te vragen of de katten wel naar buiten mochten – anders moest ze er snel achteraan –, maar die stelde haar gelukkig gerust.

‘Ga maar lekker zitten,’ zei Maria. ‘Cornelis is nog even douchen, maar komt er zo aan.’

Terwijl Charlotte plaatsnam aan de grote houten tafel in de eetkeuken, deed Dex zich tegoed aan de kattenbrokjes die in een bakje op de grond stonden.

‘Ik zei het net al tegen Cornelis,’ begon Charlotte, terwijl Maria haar een glaasje wijn aanbood, ‘jullie wonen echt prachtig hier.’

Glunderend nam Maria het compliment in ontvangst. ‘Heeft hij ook al verteld dat dit de boerderij van mijn ouders was?’

Charlotte knikte.

‘Ik ben hier geboren en opgegroeid, en heb hier zelfs nog even samen met mijn ouders en Cornelis gewoond toen onze dochter net geboren was.’ Maria ging tegenover Charlotte aan tafel zitten. ‘We waren nog maar net getrouwd en waren nog op zoek naar een eigen woning toen ik in verwachting raakte van ons meisje.’ Ze zuchtte diep en zei toen: ‘Ik weet zeker dat mijn ouders de boerderij nu die is opgeknapt ook prachtig hadden gevonden.’

‘Dat kan niet anders,’ antwoordde Charlotte. ‘Zijn uw ouders lang geleden overleden?’

‘Zeg maar jij, hoor.’ Maria glimlachte naar haar. ‘Mijn vader overleed vijf jaar geleden en mijn moeder twee jaar daarna.’

‘En je dochter?’ vroeg Charlotte. ‘Woont zij ook in de buurt?’

Maria's gezicht betrok en haar onderlip trilde.

'O, sorry. Als je er niet over wilt praten, begrijp ik dat natuurlijk.' Charlotte twijfelde of ze moest opstaan en een arm om Maria heen moest slaan, maar dat voelde ongepast, omdat ze elkaar nog maar zo kort kenden. Ze wist niet goed wat ze anders kon doen om haar medeleven te tonen, dus bleef ze stil zitten.

Na een korte stilte schraapte Maria haar keel en zei: 'Nee... Nee, dat geeft niet. Ze is er niet meer, ons meisje. Ze is overleden toen ze...' Ze keek Charlotte even onderzoekend aan. '... een paar jaar jonger was dan jij, denk ik zo.'

Er liep een rilling over Charlottes rug en ze schudde langzaam haar hoofd. 'Dat spijt me voor jullie, Maria.'

Maria knikte naar haar en schoof toen resoluut haar stoel naar achteren. 'Maar goed, terug naar vrolijkere dingen. Heb je lekker gewandeld net?' Bij die woorden aaide ze Dex over zijn kop.

Charlotte wist niet goed of ze het alleen tegen hem had, of dat Maria verwachtte dat zij antwoord gaf, dus zei ze: 'Ja, het was echt heerlijk op het strand.'

Maria glimlachte naar haar en Charlotte zag dat ze haar verdriet nog niet had losgelaten.

'Ik hoop trouwens dat je van stampot houdt,' vervolgde Maria, waarop Charlotte bevestigend knikte. Vervolgens leunde ze naar achteren en slikte de vraag in waarom hun dochter zo jong overleden was. Het was duidelijk dat Maria het daar niet over wilde hebben, anders was ze niet van onderwerp veranderd.

Even later kwam Cornelis ook aan tafel en schepte Maria de heerlijk ruikende stampot met spek en rookworst op. Dex was ook gecharmeerd van de lekkere geur en porde

met zijn neus tegen Charlottes been aan, terwijl hij haar dwingend aankeek voor een hapje. Resoluut stuurde ze hem naar de hoek om daar te gaan liggen.

De eerste paar minuten aten ze in stilte, maar daarna vertelde Cornelis over de keizersnede die hij die middag bij een koe had uitgevoerd. Het was lang geleden dat Charlotte met koeien had gewerkt, dus ze genoot met volle teugen van zijn kleurrijke verhalen. Ze was dan wel als gezelschapsdierenarts afgestudeerd, maar gedurende haar opleiding moest ze ook met andere diersoorten leren omgaan, waaronder koeien. De laatste drie jaar van haar studie lag haar focus echter op de behandeling van gezelschapsdieren. Dat was een verschil met de tijd waarin Cornelis studeerde. Toen werd elke dierenarts opgeleid om meerdere diersoorten te behandelen; van paard tot hond en van kip tot varken.

‘Maria, wat voor werk deed jij voorheen?’ vroeg Charlotte op een gegeven moment.

Maria had net een hap eten in haar mond gestoken en gebaarde dat ze even op haar antwoord moesten wachten. Het viel Charlotte nu pas op dat Dex stilletjes de hoek uit was gekomen en naast Maria was gaan zitten. Het kon niet anders dan dat ze hem wat eten had gegeven. Dex wist altijd precies bij wie hij moest bedelen, en helaas kreeg Charlotte dat gedrag niet afgeleerd.

‘Ik werkte als secretaresse bij een advocatenkantoor hier in de buurt, maar ze hadden behoefte aan jong bloed, en jong ben ik natuurlijk allang niet meer.’ Ze gebaarde naar haar gezicht, waarschijnlijk doelend op haar rimpels.

‘Maar hebben ze dat zo gezegd? Dat is toch leeftijdsdiscriminatie, en dus verboden?’ Verontwaardigd keek Charlotte van Maria naar Cornelis en weer terug.

Maria schudde haar hoofd. ‘Nee, dat is niet letterlijk zo gezegd, maar dat werd wel duidelijk toen ik en mijn collega, die even oud is, werden vervangen door twee meiden van amper vijftwintig.’ Ze haalde haar schouders op en leek te willen doen alsof het haar niets kon schelen, maar Charlotte zag dat haar handen trilden. ‘Ze hadden een dossier aangelegd van ons disfunctioneren; we hadden geen poot om op te staan. Maar om eerlijk te zijn ging het daarbij om zaken die mondeling waren afgesproken, dus we deden niks verkeerd. Maar toen ze van ons af wilden konden ze zich daar natuurlijk niks meer van herinneren. Een wijze les om voortaan alles op papier te laten zetten.’

Charlotte had medelijden met de vrouw tegenover haar. Het was duidelijk dat haar ontslag haar diep geraakt had. ‘Ach, maar nu kun je lekker genieten van je prachtige huis,’ zei ze terwijl ze om zich heen keek.

‘Dat is waar, maar ik mis het wel, hoor. Ik heb in en om het huis genoeg te doen, maar het is soms wel heel alleen en stil. Ik heb er nog even over nagedacht om in de praktijk te gaan werken, maar de sfeer...’

Cornelis liet luid zijn bestek op de grond kletteren, Dex verliet zijn plekje naast Maria om de etensresten van het bestek af te likken, en Charlotte zag nog net de waarschuwend blik die Cornelis Maria toewierp.